

lige Verden, snart vil opdage, at dette ikke er af den Slags Ting, der gaar i vore Dage. Den ærede Minister vil støtte al den Stræben hos Skolelærere og Præster — jeg antager, at han mener Provster og Biskopper med, han sagde det ikke, men jeg ønsker, at han vilde sige, at det ogsaa er Biskopperne, han mener — som hviler paa en god Grund. Den ærede Minister maa altsaa ved den gode Grund forstaa den, han selv finder god; han anerkjender ikke nogen anden Grund som god. Det vil altsaa sige, at Ministeren i alle Maader vil understøtte de Skolelærere, Præster og Bisper, der arbeide i den Retning, som han vil have, thi de arbeide da paa en god Grund; men Alle de, der virke paa en anden Maade, Alle de, som i Følge deres borgerlige og politiske Rettigheder arbeide enten imod Ministeren eller mod Ministeriet, Alle de, der ikke ville præbikale fulstændig ubetinget Lydighed, arbeide ikke paa nogen god Grund, og dem vil Ministeren altsaa af med. Den ærede Minister talte om at bruge Trods, han talte om — og dette var især betegnende — at han vilde luge Klinten fra Sveden. Nu skulle vi altsaa i den nærmeste Fremtid se, hvorledes Kultusministeren spadserer omkring i Landet og prøver, hvem der er Svede og hvem der er Klinte, og alle de Lærere, Præster og Bisper, som han finder at være Klinte, skulle bort; han vil ikke som Frelseren lade Klinten og Sveden gro sammen til Dommedag, men han er Mand for strax at luge Klinten ud, Klinten skal udryddes fra Sveden, der er ingen Maade. Dernæst siger den ærede Minister, at der skal udbredes sand Gudsfrygt! Ja, jeg kan ikke Andet end sige: Herregud, hvad et skrøbeligt Menneske dog kan komme til at tro; Ministeren mener, at han er Mand for at udbrede sand Gudsfrygt! Villien dertil har han, men jeg tror virkelig ikke, at han har Evne til at udbrede sand Gudsfrygt i Landet, dersom den ikke allerede findes, og hvis den findes der nu, saa er det ikke han, der udbreder den. — Vi have altsaa faaet oplyst, at Naadesbevisningen mod Andersen er en Regjeringsbeslutning, som den ærede Minister har udført, og at det er tilraadet af Justitsministeren at anstille inquisitorisk Undersøgelse om, hvem der staaer bag ved en Artikel, der er indrykket i et Blad under Navn. Og dette skulde føre til, at Klinten luges fra Sveden blandt alle Lærere, Præster, Provster og Bisper, og at sand Gudsfrygt skal udbredes her i Landet, det vil altsaa sige, den sande Gudsfrygt, som kan bringes til Stede ved en inquisitorisk Undersøgelse om, hvem der har Andel i, hvad der staaer i Pressen, og dette kunde meget godt udvides til en Undersøgelse om, hvem der læser de gode Blade, som hvile paa en ædel Grund, og hvem der læser de flette. Dersom man faar et saadant Dykkalighedsregimente indført, ere vi sandelig vel holdne her i Landet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Med Hensyn til de Bemærkninger, som den ærede Læser har fremstillet, skal jeg kun sige, at det vist nok vilde staa sig meget daarlig med en Kultusminister, naar han ikke havde det Naab, at han kunde bidrage sin Skjærv til Udbredelsen af sand Gudsfrygt her i Landet, og jeg vil spørge, om en Kultusminister ikke vilde svige sin Pligt, om han ikke vilde fremkalde berettigede Interpellationer her i Thinget, naar han ikke forsøgte at forstærke Regjeringen den Autoritet, som den skal og bør have, og naar han ikke sørgede for, at der paa de Steder, jeg har nævnt, hvor der vides ligefrem Trods imod Sogneraad, Skolekommissioner og Skoledirektioner, blev truffet saadanne Foranstaltninger, at Sligt ikke kan gjentage sig. Naar den ærede Læser dernæst har anmeldt, at man har ladet Lærer Andersen afhøre med Hensyn til en Artikel, der var understrevet med Navn, da er Ministeriet fuldkommen berettiget til at lade sig skaffe Underretning om, hvorvidt en Embedsmand, der har faaet en Trettesættelse, har troet at burde gaa en saadan extraordinær Vej for at skaffe sig Opreisning, for at Ministeriet derefter kan tage sine videre Forholdsregler. Naar dernæst den ærede Læser har spurgt, hvad det vilde sige, at Andersen havde været bedre tjent med, at Thinget ikke havde rørt ved denne Sag, saa skal jeg kun henstille, om det er heldigt for en Skolelærer, at han staaer med en Forklaring, og at der lige over for ham staaer 6 Vidner, som have aflagt Ed paa det Modsatte. Naar endelig det ærede Medlem har fordret af mig, at jeg skulde give en bestemt og tydelig Forklaring af, hvori det Fornærmelige ligger i det Udtryk: „den, der kalder sig Konge“, da er jeg viselig bleven overordentlig overrasket ved at høre dette netop fra det ærede Medlems Side. Jeg tør ikke længere tro paa Avisreferater, efter hvad der er oplyst i forskjellige Retninger, og jeg tør derfor heller ikke tillægge det nogen afgjørende Vægt, at det i Bladene den Gang blev almindelig refereret, at „Sr. S. N. Hansen misbilligede ogsaa dette Udtryk, hvis det var brugt saaledes, og han vilde udbringe et Hurra for, at det forenede Bænke til enhver Tid maatte finde de kraftigste Midler“. Jeg skulde ikke paa nogen Maade have nævnt dette, naar det ikke i det Forhør, der er blevet optaget over de 6 Vidner, udtrykkelig under Eds Tilbud er blevet forklaret af Cand. pharm. Hansen: „om Andersen endnu var til Stede, da han anden Gang stillede sin Interpellation, ved Komparenten ikke, men han fik i alt Fald heller ikke da nogen Forklaring fra ham, hvorimod Sr. S. N. Hansen i sin Tale senere yttrede til Komparenten, at, hvis Skolelærer Andersen havde brugt Uttringen, var det naturligvis en Feil“. Jeg antager saaledes, at det ærede Medlem og jeg ere fuldstændig enige i, at denne Uttring var